

РЕШЕНИЕ

№ 629

гр. София, 31.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 31.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **7069** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма] против решение № РД-09-156/03.07.2012г. на кмета на район „И.“ на Столична община. Ответникът оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването и в законоустановения за това срок. Разгледана по същество, тя е основателна.

Производството пред административния орган е образувано по искане на дружеството - жалбоподател, инкорпорирано в молба-декларация до нотариуса за издаване на констативен нотариален акт по обстоятелствена проверка на основание и по реда на чл. 587, ал. 2 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), с рег. индекс ОИ-20-53/31.05.2012г. След изискани допълнително доказателства за представителна власт на лицето, подало искането, с процесното решение № РД-09-156/03.07.2012 г. на кмета на район „И.“ е отказано извършването на поисканата административна услуга. В мотивите си издателят на решението е посочил, че теренът, за който е подадена молбата – декларация (МД), е безспорна общинска собственост. Изложени са съображения, че описаният в МД имот не съществува, а попада в уширение на улица по влязъл в сила регулационен план за местността. Предвид характера на терена и съгласно чл.56, ал.2 от Закона за общинската собственост (ЗОС), имотът представлява

публична общинска собственост, за която акт за общинска собственост не следва да се съставя. В допълнение са изложени съображения, че искът на дружеството – жалбоподател за установяване собствеността на същия имот е бил отхвърлен със съдебно решение, обезсилено с определение № 2/05.01.2010г. по гр. д. № 1437/2009г. на Върховния касационен съд, II г. о. (представени по делото), поради оттегляне на иска от същото дружество; наред с това е посочено, че с решение № 241 по протокол № 38/16.04.2009г. на Столичния общински съвет е одобрен план за регулация, с който се запазва уличната регулация, като се променя само конфигурацията на паркинга. При тези мотиви, кметът на района е отказал да издаде удостоверение по горепосочената МД.

По делото е представен акт за частна общинска собственост (АОС) № 2598/22.02.1999г., в който е вписана забележка, че паркингът до актувания имот се ползва от парк – хотел „М.“. Представени са доказателства за отмяната на този акт със заповед на областния управител поради съществуването на предходен акт за държавна собственост и неизпълнение на изискването на чл.158, ал.2 от Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост (ППЗДС, отм., ДВ бр. 78/26.09.2006 г.) за предварително отписване. Не е представена заповедта за поправка на заповед № РД-15-254/27.07.2005г. на областния управител с оглед допуснатата грешка в номера на отменения АОС, цитирана в мотивите на представените решения № 8378/28.07.2006г. по адм. д. № 9215/2005г. на Върховния административен съд (ВАС), III отделение и решение № 11945/30.11.2006г. по адм. д. № 9232/2006г. на ВАС, Петчленен състав, I колегия. Настоящият състав намира, че всички тези доказателства, както и представените от жалбоподателя писмени доказателства относно преобразуването на дружеството, оценка на дълготрайни активи, приватизация, предприет процедура за актуване на паркинга като държавен имот и съдебните производства по иска за собственост върху същия имот са неотнормими към предмета на спора и поради това не следва да се обсъждат.

Прието е по делото и заключение на съдебно – техническа експертиза, което съдът в настоящия състав възприема като обективно, компетентно и неоспорено от страните. Установява се от заключението (писмено и при изслушването на вещото лице в открито съдебно заседание на 31.10.2012г.), че паркингът съществува отпреди 1989г., по плана от когото по всички правила на изпълнението на паркинги с отстояния е регулиран паркинг; същият попада в кв.2а по действащия подробен устройствен план, като според Общия устройствен план на Столична община теренът е отреден за озеленяване; процесният паркинг е самостоятелен обект, част от техническата инфраструктура на града, който не е линеен. Тези констатации на вещото лице, ако и да изясняват градоустройствения статут на имота, са обстоятелства, които не са от значение за предмета на спора.

В чл. 587, ал. 2 от ГПК е уредено производството по издаване на констативен нотариален акт по обстоятелствена проверка. По естеството си това производство е охранително и е в компетентност на нотариуса да откаже или издаде нотариален акт. Извън правомощията на административния орган е преценката, придобил ли е молителят или не правото на собственост. Задължение на органа е да удостовери, че имотът е или не е общинска собственост и да посочи свидетелите, които следва да се разпитат от нотариуса. Тъй като същият административен орган няма правомощието да разрешава спор за собственост, при обективизиран такъв спор между общината и заявителя, вписването в графата на МД относно проверката на общинската

собственост ще има характера на обективизирано изявление на кмета, че счита имота за общинска собственост.

В частност в случая без значение е обстоятелството, че по-рано съставеният АОС е бил отменен. На първо място, той е бил съставен за частна общинска собственост, докато в процесният отказ е заявено становище за публичния ѝ характер; поради това, и без отмяната му той не би установявал този ѝ характер. Наред с това, както е посочено в обжалваното решение, съгласно чл.56, ал.2 от ЗОС, за линейни обекти на техническата инфраструктура не се съставят АОС, при все обстоятелството, че те по силата на закона са публична общинска собственост. Също така, актовете за държавна собственост, съставени преди влизане в сила на ЗОС (на 01.06.1996г.), запазват действието си, като именно за случаите, когато един имот според действащия закон има характера на общински, е предвидена процедурата по предварителното му отписване съгласно чл.158, ал.2 ППЗДС (отм.) Ако тази процедура не е проведена, това обстоятелство не променя характера на собствеността, а само представлява нередовно водене на актовете книги. В тази връзка следва да се посочи и, че съгласно чл.5, ал.1 ЗОС, общината удостоверява правото си на собственост с АОС, който обаче, както е изрично посочено в ал.3, няма правопораждащо действие. Във всяка от посочените хипотези е обективизирана фактическа обстановка, при която за имот, който е общинска собственост по естеството си съобразно определенията на ЗОС, няма съставен АОС. Тъй като обаче видът на собствеността се определя от легалните определения, липсата на АОС не засяга вида на собствеността, съответно – принадлежността на имота. Спорът за последната може да бъде разрешен само по общия исков ред от съда, като в производството по обстоятелствена проверка правомощие на нотариуса е да съобрази съществуването на този спор. Ето защо, съществуването на спор не представлява основание за отказ да бъде извършена исканата в случая административна услуга.

Поради това, изложените в процесното решение факти са извън обхвата на предпоставките, за които кметът следи при извършването на разглежданата административна услуга. В производството по чл. 587, ал. 2 ГПК административният орган е задължен да отрази, дали имотът е или не е общинска собственост и да посочи трима свидетели за изясняване на фактическото обстоятелство, но няма право да преценява, дали молителят е придобил право на собственост, като въз основа на тази си преценка откаже удостоверяване на фактите относно имота. Административният орган е в правото си да отрази всички правно значими според него обстоятелства, в т. ч. да обективира в МД изявлението си за правото на собственост на общината върху имота и основаниято за това, както и да отбележи в МД известните му обстоятелства – съществуването на акт за държавна собственост от преди 01.01.1996г., градоустройствен статут на имота, както и всички други обстоятелства, които намира, че са от значение за положението на имота, но няма правомощия да откаже по съображенията в административния акт.

Съгласно чл. 21, ал. 3 от АПК, индивидуален административен акт е и волеизявлението за издаване на документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права и задължения, както и отказът да се издаде такъв документ. Дружеството - жалбоподател е поискало извършването на административна услуга, като исканият документ му е необходим за представяне пред нотариус във връзка с издаване на нотариален акт по обстоятелствена проверка за признаване право на собственост върху процесния имот по давностно владение. Следователно, този

документ е необходим за признаване на твърдени от него права по смисъла на чл. 21, ал. 3 от АПК. Както беше посочено по-горе, в компетентност на нотариуса е установяването и признаването на правото на собственост. Административният орган няма компетентност да се произнася относно възможността на молителя да придобие правото на собственост по обстоятелствена проверка, но е негово право и задължение да отрази в МД всички обстоятелства, които са му известни и намира релевантни към собствеността върху същия имот.Ето защо, процесният отказ е незаконосъобразен.

Предвид изложеното и след като извърши проверка на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът намира същия за издаден в установената форма от компетентен орган, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но в несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал., и ал.4 АПК следва да бъдат уважено своевременно направеното от жалбоподателя искане за възстановяване на разноски. Установява се общ размер на последните: 357,40 лв. (триста петдесет и седем лева и четиридесет стотинки), от които 50 лв. държавна такса, 5 лв. банкова такса, 300 лв. – възнаграждение за вещо лице и общо 2,40 лв. други такси. Предвид разпоредбата на чл.14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, сумата следва бъде възстановена от Столична община.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № РД-09-156/03.07.2012г. на кмета на район „И.” на Столична община.

ИЗПРАЩА преписката на кмета на район „И.” на Столична община за ново произнасяне в тази част, в 14-дневен срок съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, изложени в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „П. хотел [фирма], с ЕИК[ЕИК], сумата 357,40 лв. (триста петдесет и седем лева и четиридесет стотинки) – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: